

Az előző szakaszban (3–10) hálaadás, itt könyörgés van. A hálaadás „értetek” volt: a thesszalonikai gyülekezetért: nőtt a hitük, bővelkedtek a szeretetben – még hozzá üldözések, gyötrések alatt. Ez annak a bizonyítéka, hogy Krisztus bennük van, Ő adja erre az erőt. – Mert az ember magától nem ilyen: ha üldözik, szorongatják, magát igyekszik megvédeni, bebiztosítani, a másik ember, a testvér csak azután jön sorra; Istenről pedig elfeledkezik, vagy kételkedik az Ő jóságában. Nem nő a hite és a szeretete, hanem fogy: egyre kevesebbet tud hitből tenni, adni. – Pál „értük” adott hálát és „velük” dicsekedett: valójában azért és azzal, amit Krisztus végzett köztük: gondoskodott róla, hogy az üldözések között is higgyenek, szeressenek, bizonytságot tegyenek Őróla.

Ezen múlik az is, hogy Isten „méltóknak” nyilvánítja őket az Ő országára. Szenvednek Isten országáért, mivel Krisztusban való hitükért üldözik őket – de nem a szenvedésükért lesznek méltók rá, hanem azért, mert Krisztus elhívta őket oda, és most is mindent megtesz, hogy megmaradjanak és növekedjenek benne.

Krisztus, azzal, hogy bennük él, teszi őket „méltóvá az elhívásra”: azzal, hogy késszé, képessé teszi őket arra, hogy „ahogyan elfogadták Őt (elfogadták az Ő meghívását), éljenek is Őbenne” (Kol 2,6), valóban az Ő uralma alatt. Ezért Pál nemcsak biztatja őket, hogy Őhöz méltóan éljenek, hanem imádkozik is ezért, hogy Isten tegye méltóvá őket. Az, hogy Krisztusban vannak, az Ő uralma alatt, és ezért méltók, folytatódjon, növekedjen. Nincs egy helyben állás: vagy növekszünk, vagy hanyatlunk; vagy előre megyünk, vagy hátra. Ha ott van az életünkben Krisztus, akkor növekedni fogunk.

Miben kell növekedni? Pálnak mindig konkrét imakérései vannak ezzel kapcsolatban, pl. Ef 3,16–19; Kol 1,9–12. Nem tudjuk, hogy látott-e konkrét hiányosságokat a gyülekezetekben abban, amit kér a számukra, de bizonyos, hogy az imádságát is vezette a Szentlélek, ezért azt tudta kérni, amire valóban szükségük volt.

„Töltsön meg... a jóban való gyönyörködéssel.” Miben gyönyörködik az ember Isten nélkül? Leginkább magában: fantasztikus vagyok, én vagyok a legokosabb, „képes vagyok” bármire stb. A munkánkban, azzal, hogy tökéletesnek tartjuk. – Tudunk gyönyörködni pl. a természetben is, de nem látjuk mögötte Istent, aki teremtette és adta. – Vannak, akik „a hamisságban gyönyörködnek” (2,12). Szébbnek tartanak bizonyos vallási tanításokat, mint azt, amit Isten kijelentett; az önmegváltást, azt, hogy „tudok olyan jó lenni, hogy az már Istennek is tetszik”, azzal szemben, hogy Krisztus váltott meg, és rászorulok, mert bűnös vagyok, és nem tudom magamat megszabadítani.

Mi a „jó”, amiben gyönyörködnünk kellene, amivel Isten meg akar tölteni? Van ilyen fordítás: „az Ő jóságában való gyönyörködéssel”. Isten jó, és ami tőle származik: Jak 1,17. „Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit.” (Zsolt 37,4) Az apostol is gyönyörködik, amikor Isten munkájáért ad hálát, amit a gyülekezetekben végez. Gyönyörködhetünk abban is, amit a természetben láthatunk, mert a Teremtő Isten adta; abban is, amit a másik hívőben elvégez – vagy a másik hívő által: amikor azt látjuk, hogy Isten nagy áldást ad az életére, a szolgálatára – vagy a miénkre.

„A hit erejével”: „a hit cselekedetét erőben”: töltsön be azzal, hogy amit hitből és szeretetből tesztek, azt „erőben” tehessétek. A saját erő hamar elfogy, főleg üldözések, gyötrések között. Isten erőt adhat arra, hogy akkor is tovább folytassam, ha „úgy érzem”, nincs már erőm. Hallottam: „a hit az, hogy egy lépéssel tovább megyek, mint ameddig magamtól (a saját erőmmel, eszemmel) elmennék”. – „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem”

(Fil 4,13), benne és tőle kapjuk az erőt mindenhez. Amit hitből tesztek, azért tudom megtenni, mert Ő cselekszik rajtam keresztül, az Ő erejével. Pl. szeretni azt, aki nem szeret, imádkozni azért, aki bánt – a saját erőm erre nem elég, de Krisztus megtette ezeket, földi életében és a kereszten is.

„Hogy megdicsőüljön a mi Urunk Jézus Krisztus neve”: ez Isten célja a fentiekkel. Ezért tesz minket „méltóvá az Ő országára”, hogy amikor eljön, akkor is dicsőítsük Őt (10. v.), „az Ő szentjeiben”, bennünk is Őt lehessen meglátni és dicsőíthesse őt mindenki ezért. Ezért tölt be a jóban való gyönyörködéssel: gyönyörködünk Őbenne, ill. abban, amit Ő adott, és Őérte magáért is és az ajándékaiért is Őt dicsőítjük. Azért tölt be a „hit erejével” is, hogy abban, amit hitből teszünk, felismerjük (mi magunk és mások), hogy ezt Ő tette. – Ez a dicsőítés nemcsak akkor valósul meg, amikor majd Ő visszajön. A „gyönyörködj az Úrban” nekünk szól, ebben az időben, amíg a földön élünk – és ebből a gyönyörködésből „nő ki” a dicsőítés.

„És ti is Őbenne” – akik Őbenne vannak, azokra vonatkozik. Róm 8,30: „... azokat meg is dicsőítette”: ez most is igaz ránk, de még nem látható. Kol 3,4: „... *vele együtt* megjelentek dicsőségben”: ez az Ő dicsősége lesz, abba emel be minket. – „A mi Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből”: a megdicsőülés ugyanúgy kegyelemből van, mint az üdvösségünk. Kegyelemből vagyunk az Övéi, és kegyelemből leszünk „mindenkor az Úrral” (1Thessz 4,17).

2Thessz 2,16–17

Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és az Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.